

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučera a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Zemědělské družstvo Sněžné**, se sídlem Sněžné 205, Sněžné, zast. JUDr. Jaroslavou Brabcovou, advokátkou se sídlem AK Sadová 2237, Žďár nad Sázavou, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2011, č. j. KUJI 64643/2011, sp. zn. OUP 220/2011 Cí-3, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22. 7. 2011, č. j. KUJI 64643/2011, sp. zn. OUP 220/2011 Cí-3, **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto její odvolání (podané společně s manželem V. K.) proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 6. 5. 2011, č. j. MUNNMN/9062/2011-23, o umístění stavby „*novostavba odchovny mladého dobytka pro 127 ks včetně zpevněných ploch, skladovací jímky, výdejní plochy s jímkou, elektrické přípojky (posílení) a vodovodní přípojky*“ na pozemku parc. č. 319/8, 319/9, 289/1, 298 a 500 v kat. území Daňkovice, a to na základě žádosti Zemědělského družstva Sněžné (dále též „osoba zúčastněná na řízení“).

V návaznosti na tuto žádost podanou dne 22. 2. 2011 stavební úřad dne 14. 3. 2011 oznámil zahájení územního řízení a nařídil veřejné ústní jednání na dne 19. 4. 2011, o čemž v souladu s zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v rozhodné době, vyrozuměl účastníky řízení. Do okruhu účastníků územního řízení však nezahrnul žalobkyni a jejího manžela, kteří ve svém podání ze dne 15. 4. 2011 (doručeném stavebnímu úřadu dne 18. 4. 2011) uvedli, že není zřejmé, jak je vedena přístupová cesta k dané stavbě s tím, že si nepřejí vedení této cesty přes své pozemky v kat. území Daňkovice. Stavební úřad toto podání vyhodnotil jako připomínku veřejnosti a v odůvodnění svého rozhodnutí k ní konstatoval, že přístup ke stavbě je řešen částečně po obecních komunikacích a částečně po účelových komunikacích žadatele – osoby zúčastněné na řízení, a proto tuto připomínku nijak nezohlednil.

Žalovaný, jakožto odvolací orgán, tento postup aproboval a konstatoval, že žalobkyně s manželem neoznačili, které konkrétní pozemky mají na mysli. Současně s odkazem na protokol z ústního jednání dne 19. 4. 2011 uvedl, že sjezd na stavební pozemek je řešen z místní komunikace parc. č. 500 v kat. území Daňkovice, která je vlastnictvím obce. Tím byla dle žalovaného splněna podmínka dopravního napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci s tím, že je zřejmé, že k tomuto napojení nebude sloužit pozemek ve vlastnictví žalobkyně a jejího manžela. Na jejich námitky tak bylo možno pohlížet jako na bezpředmětné; nelze z nich dovozovat účastenství žalobkyně a jejího manžela v uvedeném územním řízení, a proto jejich odvolání zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II. Obsah žaloby

Žalobkyně se s tímto závěrem neztotožnila a v žalobě poukázala na to, že v rozhodnutí stavebního úřadu není uvedeno přes jaké konkrétní pozemky je přístup k novostavbě řešen.

V tomto směru proto pojala pochybnosti podpořené následným neurčitým sdělením stavebního úřadu prostřednictvím telefonu, resp. e-mailu ze dne 9. 5. 2011. Na základě toho tedy podala odvolání s tím, že se cítí být účastníkem územního řízení. O tom však ve smyslu § 28 správního řádu nebylo rozhodnuto a odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného, ke kterému žalobkyně uvedla následující.

Skutečnost, že sjezd na stavební pozemek je řešen z místní komunikace p. č. 500 v k. ú. Daňkovice dle žalobkyně ještě sama o sobě nevylučuje to, že přístup bude dále veden přes její pozemek ve zjednodušené evidenci – p. č. 418/1 v k. ú. Daňkovice. Odkázala též na vyjádření Obecního úřadu Daňkovice, jakožto silničního správního úřadu, ze dne 19. 4. 2011, dle kterého při dodržení jeho vyjádření ze dne 9. 4. 2011 „*zůstává zachována možnost přístupu k objektům ZD po stávajících místních a účelových komunikacích v majetku obce Daňkovice /p. č. 519/1 k. ú. Daňkovice/, popř. dalších místních a účelových komunikacích navazujících na tuto nově uvažovanou stavbu*“. I z toho plynou podle žalobkyně pochybnosti, zda pod dalšími účelovými komunikacemi není míněn i výše uvedený pozemek parc. č. 418/1.

Tyto pochybnosti přitom žalovaný, resp. stavební úřad nevyvrátil a mimo to zatížil své rozhodnutí i dalšími nezákonnostmi, které žalobkyně spatřuje v tom, že: (i) ke dni ústního jednání nebyla řádně oznámena změna umístění stavby, ke které došlo poté, co bylo oznámeno zahájení územního řízení a (ii) plochu na pozemku p. č. 302 v k. ú. Daňkovice uvádí jako zpevněnou účelovou komunikaci, ačkoli jde o pozemek s převážně trvalým travním porostem (a nadřazuje tak vlastníka zpevnění nad vlastníka pozemku ve snaze vyhnout se souhlasu vlastníka pozemku s umístěním zpevněných ploch pro přístup ke stavbě).

Tímto postupem podle žalobkyně došlo k hrubému porušení zákona, zejména stavebního zákona a správního řádu, a proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nebyla zahrnuta mezi účastníky územního řízení, neboť účastenství stavební úřad přiznal pouze osobám splňujícím podmínky podle § 85 stavebního zákona, tzn. těm, které jsou vlastníky pozemků přímo dotčených stavbou a dále vlastníků pozemků a staveb sousedních, jež budou navrhovanou stavbou přímo dotčeni. Ty osoby, jež jsou vlastníky sousedních pozemků, ovšem současně nebudou stavbou dotčeni, do řízení nepřivzal. Za účastníka územního řízení tak nepřivzal ani žalobkyni, neboť tato není vlastníkem ani pozemků dotčených stavbou, ani pozemků a staveb sousedních. Její pozemky se nacházejí v nejkratší spojnici cca 150 m od pozemků určených územním rozhodnutím k zastavění. Proto také námitky žalobkyně a jejího manžela byly posouzeny jako námitky veřejnosti, které jsou bezpředmětné.

K namítanému rozhodnutí o účastenství žalobkyně podle § 28 správního řádu žalovaný poznamenal, že v průběhu prvoinstančního řízení se žalobkyně přiznání postavení účastníka řízení podáním vlastní žádosti vůbec nedomáhala. Stavební úřad o jejím účastenství nerozhodoval ani z vlastního podnětu, neboť žalobkyně nesplňovala zmíněné základní formální znaky účastenství ve smyslu § 85 stavebního zákona a toto se nezměnilo ani

v průběhu odvolacího řízení. Poukázal přitom na napojení stavebního pozemku z místní komunikace p. č. 500 v k. ú. Daňkovice (ve vlastnictví obce) na stávající zpevněnou účelovou komunikaci Zemědělského družstva Sněžné na pozemku p. č. 302 v k. ú. Daňkovice s tím, že toto napojení se netýká žádného pozemku ve vlastnictví žalobkyně.

Nemůže proto podle žalovaného obstát námitka, že navrhované napojení bude dále (myšleno zřejmě po uvedených cca 150 m) vedeno přes pozemek žalobkyně p. č. 418/1 v k. ú. Daňkovice. Pokud by stavební úřad nebo žalovaný takovou úvahu přijal, mohl by se účastenství v územních řízeních obecně domáhat neomezený počet osob, na jejichž pozemcích jsou z minulé doby umístěny pozemní komunikace, po kterých by bylo možno dojet k navrhované stavbě. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

K vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala některé své námitky uvedené v žalobě, zejména, že sjezd na stavební pozemek řešený z místní komunikace p. č. 500 v k. ú. Daňkovice ještě nevylučuje to, že bude přístup k novostavbě odchovny mladého dobytka dále veden přes její pozemek p. č. 418/1 v k. ú. Daňkovice; tak je tomu dosud i v případě přístupu ke stavbě stáje pro dojnice na pozemku p. č. 147 v k. ú. Daňkovice, která je umístěna vedle.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Zemědělské družstvo Sněžné – v pozici osoby zúčastněné na řízení – předložilo písemné vyjádření, v němž sdělilo, že předmětnou stavbu nezahájilo (o prodloužení stavebního povolení nepožádalo) a od svého původního záměru ustoupilo. Pokud jde o obsah žaloby, ztotožnilo se se stanoviskem žalovaného, především v části týkající se toho, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud vyšel z toho, že rozhodnutí o umístění stavby představuje základní rozhodnutí o stavebním pozemku a stavbě samotné, pro kterou pak stanoví podmínky jejího umístění, jakož i další podmínky včetně napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. To vyplývá z § 79 stavebního zákona, přičemž podrobnější požadavky na umístění staveb jsou stanoveny v prováděcí vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území; konkrétně v § 23 odst. 1, dle kterého se stavby podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich připojení na pozemní komunikace, které musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních

komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky.

Z toho je zřejmé, že se nelze koncentrovat jen na samotné napojení či připojení pozemku, resp. stavby na veřejně přístupnou komunikaci, ale je třeba uvažovat poněkud šířeji a zohlednit též podmínky provozu na přilehlých komunikacích, zvláště zajišťují-li přístup k umísťované stavbě.

Jedině tak lze dostát požadavku na komplexní řešení, které by bylo souladné s cíly a úkoly územního plánování. Rozhodnutí o umístění stavby je jedním z druhů územního rozhodnutí, které je základním nástrojem územního plánování (společně s územně plánovacími podklady a územně plánovací dokumentací), a je proto potřeba, aby představovalo soustavné a komplexní řešení účelného využití území a jeho prostorového uspořádání ve smyslu § 18 odst. 2 stavebního zákona. Smysl a význam však není jen v naplnění požadavku komplexního posouzení umísťované stavby, včetně jejího vlivu na okolí, ale i v úplném určení účastníků územního řízení, resp. určení jejich okruhu.

Účastníky územního řízení totiž nejsou jen ti, o jejichž právech a povinnostech se v řízení rozhoduje, nýbrž též ti, kteří mohou být ve svých právech nebo povinnostech rozhodnutím přímo dotčeni. Ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona v tomto směru výslovně hovoří o tom, že účastníky územního řízení jsou i osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Je tedy zřejmé, že účastníky územního řízení mohou být i osoby s věcným právem k sousední nemovitosti, a to v závislosti na případném přímém dotčení tohoto práva. Kdy se o takové dotčení jedná je přitom otázkou, kterou je potřeba posuzovat případ od případu a na kterou neexistuje univerzální, jasná odpověď v tom smyslu kam až – do jaké šíře či vzdálenosti mohou tzv. sousední pozemky či stavby sahat.

Jako zcela zásadní při hledání této odpovědi a následném objasňování okruhu účastníků je pojem soused, resp. sousední pozemky a stavby na nich. Jeho vymezení však nelze chápat tak, že se jedná pouze o tzv. mezujícího, přímého souseda a vlastníka stavby na takovém pozemku. Za souseda lze považovat i souseda vzdálenějšího, nikoli jen toho, kdo má s pozemkem, na kterém má být stavba umístěna společnou hranici. Takto restriktivní pojetí odmítl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publikovaném pod č. 96/2000 Sb., kterým zrušil legální definici sousedních nemovitostí v původním stavebním zákoně (č. 50/1976 Sb.) a naznačil nutnost extenzivního výkladu norem upravujících otázku účastenství.

To znamená, že za souseda, resp. sousední pozemky a stavby na nich je pro účely stavebního zákona nutno považovat i souseda vzdálenějšího, tedy takového, který je vlastníkem pozemku nebo stavby na něm v širším okolí. Jak široké takové okolí bude je přitom dáno tím, zda umísťovanou stavbou může být vlastnické nebo jiné věcné právo souseda dotčeno. Stavební zákon hovoří o přímém dotčení, a proto je na místě odlišovat

dotčení přímé a nepřímé, přičemž určujícím kritériem je zpravidla účel stavby, která je umístována.

V daném případě touto stavbou byla odchovna mladého dobytka a na základě tohoto charakteru stavby a jejího účelu tedy bylo třeba posuzovat, jaký vliv může mít na široké okolí a případně i na vlastnické právo žalobkyně.

Stavební úřad se však ve svém rozhodnutí žádným takovým vlivem či dopady podrobněji nezabýval. Konstatoval pouze to, koho zahrnul do okruhu účastníků podle § 85 odst. 2 stavebního zákona s tím, že ostatní osoby mající vlastnické nebo jiné věcné právo k dalším sousedním pozemkům a stavbám již na těchto svých právech nebudou přímo dotčeni. Stavba je umístována mimo zástavbu a navazuje na stávající zemědělský areál žadatele – Zemědělského družstva Sněžné – a na sousedních pozemcích se do velké vzdálenosti nenacházejí žádné stavby jiných vlastníků. K podání žalobkyně ze dne 15. 4. 2011, ve kterém společně s manželem vyjádřili obavy, aby pro příjezd k umístované stavbě nebyly použity pozemky v jejich vlastnictví, pak poukázal na to, že přístup je řešen částečně po obecních komunikacích a částečně po účelových komunikacích žadatele. Tyto komunikace ovšem nijak blíže nespecifikoval, což nelze akceptovat.

S ohledem na shora uvedenou potřebu komplexního, koordinovaného řešení, podpořenou navíc podáním žalobkyně a jejího manžela bylo potřeba přesně vymezit nejen napojení, nýbrž i přístup k umístované stavbě prostřednictvím přilehlých komunikací.

Na základě toho by potom bylo možné jasně říci, že přes pozemky žalobkyně buď přístup k umístované stavbě nevede anebo naopak vede s tím, zda tím je či není dáno přímé dotčení na jejich právech. Přitom připadá v úvahu „dotčení“ nejrůznějšího druhu a vedle imisí pocházejících ze samotného záměru lze uvažovat např. i o zvýšení dopravy v případě realizace záměru, tj. umístění stavby. Toto posouzení však závisí na posouzení každého konkrétního případu, které přísluší stavebnímu úřadu a záleží na něm, co vezme jako přímé dotčení. V každém případě však stavební úřad vždy musí posoudit, zda je soused daným záměrem dotčen přímo či nepřímo; srov. např. Hegenbart, M. Sakař, B. a kolektiv, Stavební zákon, 1. vydání, C. H. Beck, Praha 2008, s. 206 – 207.

V daném případě ovšem k takovému posouzení vůbec nedošlo, aniž by přitom bylo jasně deklarováno, že přes pozemky žalobkyně přístup k umístované stavbě nevede. Stavební úřad namísto toho zvolil neurčité a vyhýbavé vyjádření, stejně jako žalovaný, který se soustředil na napojení stavebního pozemku na veřejně přístupnou pozemní komunikaci a nezohlednil situaci v širším okolí. Bez toho však nebylo možné odvolání žalobkyně zamítnout jako nepřípustné s tím, že nebyla účastníkem územního řízení. Je sice pravdou, že žalobkyně neuvedla konkrétní skutečnosti zakládající její postavení jako účastníka řízení, neboť neoznačila, o jaké pozemky či pozemek v jejím vlastnictví se vlastně jedná; teprve v žalobě zmínila pozemek p. č. 418/1 v k. ú. Daňkovice. Na druhé straně však ani stavební úřad a ani žalovaný nebyly nijak konkrétní z hlediska určení přístupu k umístované stavbě, ačkoli to bylo na místě mj. právě pro potřebu úplného určení účastníků řízení.

Jinými slovy – bez to, že by stavební úřad potažmo žalovaný jasně vymezil přístup k umisťované stavbě, nebylo možné říci, že žalobkyně nebyla účastníkem územního řízení, což ve svém důsledku mohlo vést až k jejímu opomenutí jako účastníka řízení. Stavební úřad i žalovaný svoji úvahu v tomto směru redukovali na bezprostřední dopravní napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci, avšak účastníkem řízení může být nejen bezprostřední, mezující soused, jak již bylo výše vysvětleno.

Žalovaný se proto mylí pokud své rozhodnutí ve vyjádření k žalobě obhajuje tím, že pozemky žalobkyně se nacházejí v nejkratší spojnici cca 150 m od pozemků určených územním rozhodnutím k zastavění. Okruh účastníků územního řízení nelze limitovat stanovením prosté hranice v metrech a skutečnost, že pozemky žalobkyně jsou vzdáleny cca 150 m od umisťované stavby neznámá, že se to vlastnického práva žalobkyně nijak nedotkne. Pro vyloučení účastenství žalobkyně nepostačuje zjištění, že je vlastníkem pozemku 150 metrů vzdáleného od pozemku, na kterém je umisťována stavba, ale je třeba zohlednit všechny vlivy související s touto stavbou a vše náležitě odůvodnit tak, aby bylo skutečně zřejmé, že stavba, resp. přístup k ní nemůže znamenat přímé dotčení vlastnického práva žalobkyně k jejím pozemkům. Tato úvaha je pro posouzení případného účastenství žalobkyně v uvedeném územní řízení klíčová a bez ní nemůže napadené rozhodnutí žalovaného obstát.

Krajský soud proto žalobu týkající se primárně účastenství žalobkyně v územním řízení shledal žalobu jako důvodnou a pouze pro úplnost konstatuje, že žalovaný správně rozhodl přímo o podaném odvolání namísto toho, aby v rámci odvolacího řízení samostatně rozhodoval usnesením podle § 28 správního řádu; srov. Vedral, J. Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, RNDr. Ivana Exnerová – BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 345. Pokud však žalovaný posoudil odvolání jako nepřipustné s tím, že žalobkyně nebyla účastníkem územního řízení o umístění stavby, pochybil, protože tak učinil, aniž by jasně vymezil přístup k umisťované stavbě a v návaznosti na to vyvrátil pochybnosti ohledně účastenství žalobkyně (viz výše).

Z hlediska zbytku žaloby krajský soud připomíná, že není zřejmé, jakým způsobem se další namítaná pochybení dotýkají veřejných subjektivních práv žalobkyně, která není zmocněna domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob, resp. veřejného zájmu. V případě namítaného neoznámení změny umístění stavby nejde navíc o konkrétní námitku, ke které lze konstatovat pouze tolik, že změna umístění stavby (ve smyslu jejího posunutí severozápadním směrem, kdy nebude dotčen pozemek p. č. 302 v k. ú. Daňkovice) byla řádně projednána se shodným okruhem účastníků při ústním jednání a vyslovil s ní souhlas dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny. Obdobně k další námitce související s pozemkem p. č. 302 v k. ú. Daňkovice, jakožto zpevněnou účelovou komunikací, kdy je dle žalobkyně nadřazován vlastník zpevnění nad vlastníka pozemku, lze pouze v obecné rovině zmínit následující.

Otázka vlastnictví účelové komunikace není tak jednoznačná, jak by se mohlo zdát. Záleží vždy na individuálních okolnostech každého případu, zejména na stavebním provedení předmětné účelové komunikace, které v daném případě nebylo nijak blíže rozebráno (neboť nebylo ani předmětem sporu); žalobkyně v žalobce sice hovořila o trvalém travním porostu, nicméně žalovaný zjevně vycházel z jeho zpevnění. Nelze tedy zjednodušeně říci, že vlastník

zpevnění je nadřazován nad vlastníka pozemku, aniž by bylo vůbec zřejmé, že lze jednoznačně vymezit, kde končí pozemek a začíná stavba, kterou zároveň nelze odstranit bez jejího zničení či zásadního zhoršení její sjízdnosti či schůdnosti; v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008 – 59, publ. pod č. 2200/2011 Sb. NSS.

VII. Shrnutí a závěr

S ohledem na vše výše uvedené lze shrnout, že žalovaný pochybil, pokud jasně nevymezil přístup k umísťované stavbě a nevyvrátil pochybnosti žalobkyně ohledně dotčení na jejich právech a z toho plynoucího případného účastenství žalobkyně v územním řízení. Okruh účastníků územního řízení o umístění stavby nelze limitovat uvedením prosté hranice (cca 150 m), aniž by byly posouzeny dopady dané stavby na širší okolí. Bez těchto úvah, které jsou pro podstatné posouzení (přímého či nepřímého) dotčení na právech žalobkyně, nemůže napadené rozhodnutí žalovaného obstát.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, v němž je vázán právním názorem vysloveným výše.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a přísluší jí proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč; tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15.3.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu